

Απόστολος Πιερρής

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΘΡΩΝ

1/ Ο Πονηρός δουλεύει με την ψυχολογία. Ο Απόλλων κοιτάει σώμα και πνεύμα.

2/ Η ψυχή είναι μεταξύ σώματος και πνεύματος, μεταξύ Φαίνεσθαι και Είμαι. Όταν αποτελεί τον συνδετικό τους κρίκο, όλα είναι αρμονία. Η κλασσική εμπειρία. Μιλώ συνέχεια γι αυτήν την αρμονία, την υμνώ, γιατί είναι η Οδός.

3/ Αλλά στον Λαβύρινθο ερριμμένη η ψυχή, βιασμένη, αμφιβάλλουσα, απογοητευμένη, σπάει την ιερή ενότητα σώματος και πνεύματος. «Άλλο Φαίνεσθαι και άλλο Είμαι». Έτσι τα οντολογικά και υπαρξιακά ζητήματα γίνονται ψυχολογικά. Έτσι αρχίζει η τυραννία του υπηρέτη, του Χρόνου, ως Βιαστή.

4/ «Άλλο Φαίνεσθαι και άλλο Είμαι». Η μεταφυσική αρχή της κρυφιότητας. Κρύβεται όμως το ατελές, το άσχημο, αυτό που δεν είναι καλά, που δεν ίσταται καλά, που δεν δοξάζει την τελειότητα της φύσης του. Κρύβεται και το κουρασμένο, το εξουθενωμένο, κουρνιάζει στην σπηλιά του το φοβισμένο. Αλλά πεσμένο στον τόνο του, φαλλός εξαντλημένος, είναι αυτό που δαπάνησε την ενέργειά του σε λάθος μεριά. Γιατί το κάλλος και το πνεύμα είναι ακένωτη πηγή: όσο περισσότερη ενέργεια τους

προσφέρεις, τόσο μεγαλύτερη και καλύτερη δύναμη αναβλύζει μέσα σου, - δύναμη και ενέργεια μόνιμη και σταθερά ανερχόμενη, όχι κίβδηλη που φαντάζει εκρηκτική αλλά εξαφανίζεται στο μηδέν την άλλη στιγμή.

5/ Εξαντλημένο λοιπόν είναι αυτό που επένδυσε σε λάθος αξίες. Δηλαδή, το ταπεινωμένο, το εξαπατημένο, το βιασμένο. Αυτό κρύβεται.

6/ Το σίγουρο για την Ευρωπαϊκή ψυχή είναι ο «εσωτερικός» της κόσμος. Το μυστικό εγώ και οι σκέψεις, τα αισθήματα, οι επιθυμίες του αποκεκομμένα όλα από το Είναι. Το Υποκείμενο και η Βούλησή του, τα «θέλω» του, είναι τα Είδωλα της Ευρώπης (όταν δεν στενάζει από τον ανεκπλήρωτο έρωτα του κλασσικού). Αυτό το σιάς όναρ είναι η αρχή της βεβαιότητας για την ταλαιπωρημένη από την απόρριψή της ψυχή. Έτσι διαλογίζεται η Ευρωπαϊκή Μέθοδος (Καρτέσιος). Και έτσι οικοδομείται η τεχνητότητα σε σκέψη και ζωή.

7/ Το σίγουρο, η ασφαλής βάση κάθε αξίας και αλήθειας, για τον Ελληνισμό είναι η ομορφιά, το Κάλλος ως απόλυτη φανέρωση του Απόλυτου, ως το πλήρες φαίνεσθαι του Είναι.

8/ Η ταυτότητα Είναι και Φαίνεσθαι σημαίνει την μεταφυσική ταυτότητα Πνεύματος και Κάλλους. Το Κάλλος είναι η αισθητή μορφή του Πνεύματος, και το Πνεύμα είναι η νοητή μορφή του Κάλλους. Ομορφιά και αλήθεια συμπίπτουν απόλυτα. Το άσχημο είναι ψεύδος, και το ψεύδος φαίνεται σαν ασχήμια. Το ψεύδος κρύβεται, θέλει σκότος. Η αλήθεια λάμπει, και επι-δεικνύεται, είναι προ-φανής σαν το κάλλος, γιατί είναι η ομορφιά.

9/ Η ταυτότητα Κάλλους και Πνεύματος, η ανακτορεία του Απόλλωνα, αποτελεί την μεταφυσική και θρησκευολογική αρχή του (Δωρικού, Ελληνικού) Έρωτα πνεύματος και κάλλους. Μόνο η πραγματική σοφία του νου, μόνο η τελειότητα του πνεύματος ερτάται αυθεντικά του καλού. Και μόνο η τελειότητα του κάλλους στρέφεται γνήσια προς το πνεύμα για να ωριμάσει προς εκείνου την τελειότητα. Το κάλλος για να φανεί στην τελειότητά του χρειάζεται πνεύμα πριν γίνει το ίδιο στον χρόνο πνεύμα. Και το πνεύμα για να λάμψει στην αλήθεια του χρειάζεται το κάλλος που το ίδιο ήταν. Ο Έρωτας ενώνει στο παρόν, και συνέχει την χρονική διάσταση κατά τον νόμο της περιοδικότητας, που επιβάλλει άλλοτε (παρελθόν) και άλλοτε (μέλλον) να επιτυγχάνεται η τελειότητα του κάλλους και η τελειότητα του πνεύματος για κάθε εκλεκτό συγκεκριμένο ον. Ο Έρωτας είναι η πεμπτουσία του (πολιτισμικού) Ελληνισμού. Εξ ου κάθε μυστική θεολογία είναι ερωτική.

10/ Ο Έρως είναι η υπέρτατη ανθρώπινη σχέση για το κλασσικό. Γιατί είναι η μόνη που εκφράζει το «τέλος» της αιωνιότητας, την συνουσία κήλλους και πνεύματος, την σωτήρια ταυτότητα Φαίνεσθαι και Εἶναι. Αποτελεί το αρχέτυπο των ανθρωπίνων σχέσεων. Περιλαμβάνει δε το καλύτερο μέρος από κάθε άλλο τύπο σχέσεων, και από τις δομές ακόμη των προηγούμενων δύο μεγάλων αποκαλύψεων του Θεού στον ιστορικό χρόνο. Έτσι συνενώνει την μητρική αγκαλιά, την οδηγό εξουσία του κυρίου της γνώσης, την γονική, πατρική φροντίδα, την στοργή της συμβίωσης, το απεριόριστο δόσιμο της αγάπης. Όλες οι χρονικές σχέσεις του ανθρώπου βρίσκουν στον Έρωτα το απαύγασμά τους, χωρίς το χρονικό περιεχόμενό τους, γιατί αυτός εκφράζει όχι απλά την απόλυτη προτεραιότητα της αιωνιότητας απέναντι στον χρόνο, αλλά γιατί ο χρόνος δεν είναι στην ουσία του παρά το όργανο, η τροπικότητα, για να Φανεί το Εἶναι. Η απολωλυία ψυχή κάνει τον υπηρέτη Τύραννο και Δαμαστή και Βιαστή. Ακόμη και η αγάπη χάνει τον ύψιστο τόνο, άρα και λειτουργικότητα, πλατυνόμενη για να συμπεριλάβει και το ατελές μαζί με το τέλειο.

16 Απριλίου 2020